

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka a Mgr. Jana Čížka v právní věci žalobkyně: **obec Č., se sídlem Č., Č., zastoupené JUDr. Petrem Kubičkem**, advokátem se sídlem Krasnojarská 2681, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **T. spol. s r. o.**, se sídlem N. O., P., zastoupené JUDr. Vladimírem Kozelkou, advokátem se sídlem Slezská 949/32, Praha 2, 2) **Ing. J. C.**, bytem K. H., Ch., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2015, č. j. 074631/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 10. 8. 2015, č. j. 074631/2015/KUSK, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku **10.800,- Kč** k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Kubička, advokáta se sídlem Krasnojarská 2681, Praha 10, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 3. 9. 2015 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 3. 2015, č. j. MMpB-SÚ/11194/14 – 1493/201- Hří, jímž byly osobě zúčastněné na řízení 1) dodatečně povoleny terénní úpravy, které tvoří stávající popílek o objemu cca 13.500 m³ a nové terénní úpravy ze zemin o objemu 520.000 m³ včetně stavby rozhledny z dřevěné konstrukce výšky 9 metrů, zpevněných ploch tvořících turistické stezky na pozemcích parc. č. , , , , st., , , , a v k. ú. Č. (dále jen „záměr“).

Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné pro nesprávné právní posouzení věci, neboť záměr je v rozporu s územním plánem žalobkyně, který byl vydán opatřením obecné povahy č. 1/2014 ze dne 24. 9. 2014 a nabyl účinnosti dne 10. 10. 2014. Podle kapitoly 6. odst. 6.1. bodu 14 textové části územního plánu nejsou v nově navrhovaných plochách zeleně městské a krajinné (dále jen „ZMK“) přípustné terénní úpravy a změny terénního reliéfu jsou povoleny jen v nezbytném rozsahu rekultivačních prací. Převážná část rozlohy pozemků přitom spadá do nově navrhované plochy ZMK. V rámci nových terénních úprav měla být na pozemky navezena zemina o mocnosti 25 metrů, přičemž objem navezené zeminy (520.000 m³) není možné považovat za nezbytné rekultivační práce. V souladu s platnou územně plánovací dokumentací je pouze výstavba rozhledny a turistické stezky, nikoliv však záměr provedení nových terénních úprav, neboť odporuje podmínkám využití nově navrhované plochy ZMK. Dále žalobkyně namítá, že si stavební úřad nevyžádal během stavebního řízení vyjádření pořizovatele územního plánu, přestože jde o podklad velkého významu a je to běžnou praxí. Rozhodnutí tak bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu.

Žalobce současně navrhl přiznání odkladného účinku podané žalobě. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 5. 10. 2015, č. j. 45 A 29/2015 – 42, odkladný účinek žalobě přiznal.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že písemná vyjádření žalobce učiněná v řízení před stavebním úřadem ani protokol z ústního jednání neobsahují námitku týkající se rozporu projednávané stavby s územním plánem. Žalovaný se touto námitkou zabýval v rámci odvolacího řízení, neshledal ji však důvodnou s ohledem na závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, jenž se záměrem vyslovil souhlas. Žalovaný má za to, že záměr není v rozporu s podmínkou uvedenou v kapitole 6. odst. 6.1. bod 14 textové části územního plánu žalobkyně, jelikož záměr nenaplnňuje znaky terénní úpravy podle § 3 odst. 1 stavebního zákona, neboť nemění podstatně vzhled prostředí ani odtokové poměry. K námitce, že stavební úřad neobstaral jako podklad pro rozhodnutí vyjádření Městského úřadu Černošice, žalovaný uvedl, že odvolání bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Osoba zúčastněná na řízení 1) (dále jen „stavebník“) ve vyjádření uvedla, že žaloba je nedůvodná a navrhla její zamítnutí. Podle názoru stavebníka žalobkyni nesvědčí žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 ani odst. 2 s. ř. s. a žaloba by tedy měla být pro tento nedostatek zamítnuta. Dále uvedl, že nesouhlasí s názorem, že stavba je v rozporu s územním plánem. Podmínka stanovená v kapitole 6. odst. 6.1. bod 14 textové části územního plánu je v rozporu s § 43 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož nesmí územní plán obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím, a proto ji nelze použít a přihlížet k ní. Nadto uvedená podmínka obsahuje neurčité pojmy, které nejsou vysvětleny a definovány, nelze dovodit, co je v dané ploše povoleno a co je nepřipustné. Z důvodu neurčitosti nelze tedy předmětnou podmínku aplikovat. Dále poukázal na to, že podle kapitoly 6. odůvodnění územního plánu jsou obecným regulativem pro navrhované plochy ZMK zakázány terénní úpravy, které by mohly poškodit tradiční ráz krajiny. Podle závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny a podle studie navýšení kopce pro rozhlednu ovšem v daném případě nemohou terénní úpravy poškodit tradiční ráz krajiny, a nejsou tedy zakázány. Žalobkyně podle názoru stavebníka měla pochybnosti o slučitelnosti zákazu terénních úprav v územním plánu se zákonem, a nyní zneužívá nedostatků územního plánu, které způsobila. Její postup je v rozporu s principem legitimního očekávání, nelze proto neurčitost územního plánu přičítat k tíži stavebníka.

Osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť by povolený záměr znehodnotil možnost obhospodařování a kvalitu zemědělské půdy, kterou vlastní.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že stavební úřad zahájil dne 25. 2. 2000 řízení o odstranění terénních úprav – rekultivace pozemku p.č. v k.ú. Č.. Stavebník před zahájením řízení o odstranění terénních úprav podal dne 1. 2. 2000 žádost podle § 71 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon z r. 1976“) o povolení terénních úprav označených jako rekultivace prostoru bývalé kompostárny návozem certifikovaného zemního materiálu. Následně po zahájení řízení o odstranění stavby uvedl, že by tato žádost měla být posouzena jako žádost o vydání územního rozhodnutí o využití území. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2000, č. j. SÚ 255/00, podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z r. 1976 nařídil stavební úřad stavebníkovi odstranění nepovolených terénních úprav, neboť byly provedeny bez územního rozhodnutí a stavebního povolení. Stavebníkovi byla tímto rozhodnutím uložena mj. povinnost, aby odstranil veškerý navezený materiál (teplárenský popílek). Pokud jde o žádost stavebníka o povolení terénních úprav, resp. o vydání územního rozhodnutí, uvedl stavební úřad, že žádosti nemohl vyhovět, neboť předmětné terénní úpravy byly již zahájeny.

Stavebník podal dne 1. 10. 2014 žádost o dodatečné povolení terénních úprav a nové stavby, které označil jako relaxační zóna s rozhlednou a cyklostezkami, a uvedl, že se jedná o dodatečné povolení terénních úprav a novou stavbu rozhledny a nové cyklotrasy. Dne 12. 11. 2014 vydal stavební úřad oznámení o zahájení řízení o nařízení odstranění „terénních úprav – rekultivace“ pozemků p.č. , , , , v k. ú. Č.. Stavebník následně v podání ze dne 7. 11. 2014 poukázal na to, že ve věci bylo již dříve vydáno rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, a upřesnil žádost tak, že žádá o vydání nového rozhodnutí podle § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nastaly nové skutečnosti, které umožňují znovu projednat a povolit terénní úpravy. Dne 19. 1. 2015 vydal stavební úřad nové oznámení o zahájení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci dodatečného povolení „terénních úprav, které tvoří stávající popílek o objemu cca 13.500 m³ a nové terénní úpravy ze zemin o objemu 520.000 m³ včetně stavby rozhledny z dřevěné konstrukce výšky 9 metrů a zpevněných ploch tvořící turistické stezky“.

Rozhodnutím ze dne 4. 3. 2015 stavební úřad rozhodl podle § 101 písm. b) správního řádu a podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) o vydání nového rozhodnutí, kterým změnil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 4. 2000, č. j. SÚ 255/00, o nařízení odstranění terénních úprav tak, že se vydává dodatečné povolení „*terénních úprav, které tvoří stávající popílek o objemu cca 13.500 m³ a nové terénní úpravy ze zemin o objemu 520.000 m³ včetně stavby rozhledny z dřevěné konstrukce výšky 9 metrů a zpevněných ploch tvořící turistické stezky*“. V odůvodnění mj. uvedl, že byly splněny podmínky pro vydání nového rozhodnutí podle § 101 a § 102 správního řádu, neboť od doby vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby došlo ke změně funkčního využití území bývalé kompostárny, na kterém jsou stávající terénní úpravy (teplárenský popílek) umístěny, a ke změně stanovisek dotčených orgánů státní správy. Navrhované terénní úpravy, které spočívají v navezení zemin o objemu cca 520.000 m³, jsou v souladu s územním plánem. Záměr je situován do plochy ZMK a provedení uvedených terénních úprav a stavby je v souladu s hlavním přípustným a podmíněně

přípustným funkčním využitím tohoto území. Jedná o zeleň s rekreačními aktivitami, které podstatně nenarušují přírodní charakter území.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, v němž mj. namítla, že stavba je v rozporu s územním plánem, neboť se nejedná o využití území, které podstatně nenaruší přírodní charakter území.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně neuvedla důvod, proč by měla být stavba v rozporu s územním plánem, podle něhož je přípustné využití, které podstatně nenaruší přírodní charakter území. Žalovaný v této souvislosti odkázal na souhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, jenž mj. uvedl, že navýšení kopce je v souladu s charakteristikou pahorkatinného krajinného rázu. Záměr doplňuje tvar terénu, neboť plynule navazuje na sousední vrcholy. Ozelenění nového kopce je přínosem z pohledu ochrany přírody a krajiny.

Podle § 3 odst. 1 stavebního zákona se terénní úpravou pro účely tohoto zákona rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. Podle odst. 2 stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.

Podle § 101 písm. b) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž zkoumal též, zda rozhodnutí nebo předcházející řízení netrpí vadami bránícími věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 471/2011 Sb. NSS). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. může žalobu podat, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobkyně je tzv. mezujícím sousedem, neboť vlastní pozemek p. č. v k.ú. Č., který přímo sousedí s pozemkem p.č. , na němž má být záměr proveden. Z tohoto důvodu by žalobkyni mohla svědčit žalobní legitimace na základě dotčení jejího vlastnického práva, avšak žalobkyně netvrdí (ani implicitně) zkrácení na tomto vlastnickém právu. Její žalobní legitimace se proto neopírá o § 65 odst. 1 s. ř. s.

Žalobkyni nicméně náleží aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s., podle něhož může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobkyně je územně samosprávným celkem, který hájí důležité místní či veřejné zájmy spadající do její samosprávné působnosti. Stavební zákon jí z tohoto důvodu svěřuje hájení veřejných zájmů obce a jejích občanů v řízení podle stavebního zákona. To se odráží např. v právní úpravě účastenství v územním řízení podle 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož je účastníkem vždy obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Toto ustanovení se použije i pro řízení o dodatečném povolení stavby, je-li posuzováno umístění stavby (devátá věta § 129 odst. 2 stavebního zákona) či povolení terénních úprav, tak jako v projednávané věci (devátá věta § 129 odst. 2 ve spojení s odst. 7 téhož ustanovení stavebního zákona). V územním řízení, stejně jako v řízení o dodatečném povolení, má-li jím být nahrazeno územní rozhodnutí, je účast obce nezbytnou, neboť je v těchto řízeních podle § 90 písm. a) a b) stavebního zákona posuzován mj. soulad záměru žadatele s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 As 93/2010 – 45 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž byl vysloven závěr, že pro žalobní legitimaci obce je relevantní ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je obec legitimována k podání žaloby z titulu ochrany veřejného zájmu, který může být v konkrétní věci deklarován mimo jiné i obsahem územního plánu. Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud v shora citovaném rozsudku: „*Pokud obec uplatňuje konkrétní žalobní námitky, v nichž poukazuje na nezákonnost vydaného správního rozhodnutí pro rozpor s obsahem schváleného územního plánu, tj. namítá-li zkrácení na právech, která jí nepochybně ze zákona o obcích a stavebního zákona přísluší a která hájí z pozice samosprávného územního celku, pak nelze oprávnění obce podat žalobu ve správním soudnictví odmítnout toliko s poukazem na skutečnost, že žaloba neobsahuje žádnou procesní námitku a že jediným uplatněným žalobním bodem byla nezákonnost napadeného rozhodnutí, napadající závěr o rozporu navrhovaného záměru s územním plánem.*“ (Srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 7 As 67/2009 - 219.). Uvedený závěr se bezpochyby uplatní i v projednávané věci. Žalobkyně byla účastníkem řízení o dodatečném povolení a navazujícího odvolacího řízení, jejichž předmětem jsou terénní úpravy a stavba, které jinak vyžadují územní rozhodnutí, konkrétně rozhodnutí o využití území (terénní úpravy) a rozhodnutí o umístění stavby (rozhledna) [§ 79 odst. 1 a § 80 odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Nelze proto souhlasit s názorem stavebníka, podle něhož žalobkyně nesvědčí aktivní žalobní legitimace.

Klíčovou žalobní námitkou je, že rozhodnutí o dodatečném povolení terénních úprav a stavby je v rozporu s územním plánem, konkrétně s podmínkou uvedenou v kapitole 6. odst. 6.1. bodu 14 textové části územního plánu, podle níž nejsou v nově navrhovaných plochách ZMK přípustné terénní úpravy, změny terénního reliéfu jsou povoleny jen v nezbytném

rozsahu rekultivačních prací. Není přitom sporu o tom, že nově navrhované terénní úpravy spočívající v provedení nové navážky zemin o objemu 520.000 m³ by měly být (z převážné části) provedeny na pozemcích, které jsou zařazeny do navrhované plochy ZMK. S ohledem na povahu a rozsah této navážky je přitom zjevné, že se jedná o terénní úpravu ve smyslu § 3 odst. 1 stavebního zákona, neboť se jimi podstatně mění vzhled prostředí. Shora uvedená podmínka obsažená v textové části územního plánu tak má podstatný vliv na posouzení souladu provedení terénních úprav s územně plánovací dokumentací [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona].

Bylo proto povinností stavebního úřadu z úřední povinnosti, tedy i bez námítky žalobkyně či jiných účastníků řízení posoudit, zda jsou navrhované terénní úpravy v souladu s uvedenou podmínkou uvedenou v kapitole 6. odst. 6.1. bodu 14 textové části územního plánu. Stavební úřad konstatoval pouze to, že navrhované terénní úpravy, které spočívají v navezení zemin o objemu cca 520.000 m³, jsou v souladu s územním plánem, což odůvodnil tím, že navrhované terénní úpravy a stavba rozhledny odpovídají funkčnímu využití plochy, které je specifikováno v kapitole 6. část 6.3. odst. 8a) textové části územního plánu. Nevypořádal se však nikterak s podmínkou zakazující v nově navrhovaných plochách ZMK terénní úpravy. V rozporu s povinností přezkoumat zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu v plném rozsahu, tedy i bez výslovné námítky žalobkyně (§ 89 odst. 2 správního řádu) se touto otázkou nezabýval ani žalovaný. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se toliko ztotožnil se závěrem obecního úřadu, že stavba je v souhlasu s limity funkčního využití území. Dále poukázal na závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, jehož účelem však bylo posouzení souladu záměru s požadavky ochrany krajinného rázu, nikoliv soulad s územním plánem. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tedy není zřejmé, jak vyhodnotily soulad terénních úprav s uvedenou podmínkou obsaženou v územním plánu a zda se touto otázkou vůbec zabývaly.

Rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného je v uvedeném rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž tato vada brání soudu ve věcném přezkumu rozhodnutí a posouzení důvodnosti uplatněného žalobního bodu. Úkolem soudu v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. je v souladu se zásadou subsidiarity přezkum rozhodnutí správních orgánů. V rámci přezkumu není povinen a nesmí nahrazovat důvody rozhodnutí správních orgánů vlastními úvahami. Soud proto musel k uvedené vadě podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti, aniž by žalobce nepřezkoumatelnost namítl (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS).

K související žalobní námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud konstatuje, že vyjádření pořizovatele územního plánu k otázce souladu navrhovaných terénních úprav s územním plánem není podkladem, který by sloužil k zjištění skutkového stavu. Toto vyjádření by mohlo sloužit pouze jako dodatečný podklad k posouzení právní otázky souladu záměru s územně plánovací dokumentací, k němuž je ovšem primárně příslušný stavební úřad. Stavební zákon neukládá stavebnímu úřadu, aby si jako podklad pro své rozhodnutí vyjádření pořizovatele územního plánu obstaral. Z tohoto důvodu soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Nad rámec již uvedeného soud podotýká, že správní orgány by se měly v daném případě zabývat i tím, zda navrhované nové terénní úpravy, které má tvořit navážka zemin o objemu 520.000 m³, která má v nejvyšším bodě dosáhnout 27 m, stavba rozhledny o plánované výšce 9 m (celková výška konstrukce 12,5 m) a vybudování zpevněných

turistických stezek představují součást terénních úprav (navážka popílků), jejichž odstranění již bylo pravomocně nařízeno, nebo zda se spíše nejedná o samostatné terénní úpravy a stavbu. O dodatečné povolení stavby, resp. terénních úprav zákona lze požádat pouze u již provedených staveb a terénních úprav bez rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu stavebního úřadu anebo v rozporu s ním [§ 129 odst. 2 písm. b) stavebního zákona]. V případě „nových“ terénních úprav či staveb není postup podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního přípustný. Stejně tak bylo na místě, aby se správní orgány zabývaly otázkou, zda za situace, kdy již stavební úřad pravomocným rozhodnutím ze dne 26. 4. 2000, č. j. SÚ 255/00, nařídil odstranění stavby, přičemž žalobce v tomto předcházejícím řízení nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, byly splněny podmínky pro to, aby bylo zahájeno řízení o novém rozhodnutí ve věci odstranění stavby podle § 101 písm. b) správního řádu. V této souvislosti soud též poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015 – 33, podle něhož nelze dodatečné povolení podle § 129 odst. 3 stavebního zákona vydat v samostatném řízení, nýbrž pouze v rámci řízení o dodatečném povolení stavby "vloženého" do řádně zahájeného řízení o odstranění stavby, což platí i pro dodatečné povolení terénních úprav. Věcným posouzením těchto otázek se soud v daném případě nemohl zabývat, neboť by tím zcela vybočil z rámce uplatněných žalobních bodů.

S ohledem na shora uvedené závěry soud bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že další posouzení věci nevyžaduje podstatné doplnění skutkového stavu a podkladů pro rozhodnutí a vytýkanou vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí lze odstranit v odvolacím řízení, nepřistoupil soud k zrušení prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci, který byl ve věci plně úspěšný. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) po 3.100,- Kč podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náhrada hotových výdajů ve výši 600,- Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zaplacené soudní poplatky za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000,- Kč. Žalobce netvrdil ani nedoložil soudu, že jeho zástupce je plátcem daně z přiznané hodnoty, náhradu za daň z přidané hodnoty soud tedy žalobci nepřiznal. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení 10.800,- Kč.

Osoby zúčastněné na řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemají právo na náhradu nákladů, neboť žádné nebyla soudem uložena povinnost a žádná nenavrhla přiznání nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová